

Alba Rose – Ella Ray itt járt

A közlés stílusa, a leírások és cselekmények hangulata nagyon szentvtelen volt és nagyon lényegre szorítózkodó. Szinte észre sem vettem és máris hónapokat, éveket ugrottunk az időben, holott azért elég súlyos és nem elhanyagolható dolgok történnek időközben.

Ez a szentvtelen és (az elmeséltekhez képest) nagyon nyugodt stílus szerintem hátrány volt most ennél a történetnél, hiszen nagyon komoly dolgokat közölsz, ráadásul nagyon rövid időközönként. Épphogy csak elhintetted, hogy a kisöccse belefúladt a fürdőkádba, az olvasónak alig van ideje felocsúdni a történetekből, pár sorral alább már arról olvashatunk, hogy az édesanyja elmeógyógyintézetbe került, majd az apját kirúgták a munkahelyéről... és egyszerűen túl sok minden történik, főleg egy (akkor) kislány szemszögéből nézve és ez nagyon száraz hangnem szinte már bántó. Ennyire érzéketlen lenne ez a lány? Szinte semmi érzelmi sík nem jelenik meg, hogy ő ezeket hogyan élte meg, pedig (állítása szerint) többé-kevésbé tisztában volt velük és talán éppen emiatt tűnik annyira kopárnak és száraznak az egész történet.

Folyton az járt a fejemben, amíg olvastam, hogy ez a lány nagyon furcsa. Nagyon nagyon. Persze, nyilvánvalóan rengeteg szörnyűség történt vele, amivel később ő maga is magyarázza ezt a furcsaságát, de némely reakciója, vagy éppen teljes reakciómentessége már-már a valótlanosság határát súrolta, ha egy épeszű (és nem értelmileg sérült) emberként tekintünk rá.

A lány gimnazista, tehát olyan 15 éves, mikor a Bill bácsi odaköltözik hozzájuk. Lehet, hogy nekem van téves képzetem a mai gimnazistákról, de úgy gondolom azért egy tizenöt évesbe több akarat és értelem van, minthogy hagyja magát elverni egy derékóvval és utána még el is higgye, hogy ez úgy volt jó büntetés, ahogy, hiszen a bácsinak könnyek csillogtak a szemében. Az meg már hagyján, hogy később, (az idő változásának üteme szerint, olyan 16 éves korában), már azt is minden szó és érzelem nélkül hagyja, hogy ezek a büntetések molesztálásba csapjanak át.

Aztán ott a jelenet a birtokon, ami a novella kulcsjelenete és tetőpontja lenne, mikor a fiú szerelmet vall neki és erre ő csak annyit kérdez, hogy „Nem kellene-e már a buliban lenned?”. És én, mint olvasó, egyszerűen értetlenül meredek a kérdésre percekig keresztül, és csak arra tudok gondolni, hogy ennek a lánynak mi baja van?

Aztán hirtelen a fiú is nagyon furcsává válik, mikor az eddigi normál hangnemű, kedves szerelmi vallomás után hirtelen lerészegedett telefonálásról beszél, és arról, hogy minden vágya megcsókolni a lányt, aki az imént vette konkrétan semmibe az érzelmeit. Akármilyen szép és költői köntösbe vannak ezek a mondatok bújtatva, a lényegen, és azon, hogy mennyire valószínűtlenül és furcsán (esküszöm nem tudok jobb szót rá, csak angolul) hatnak, nem változtatnak.

Magával a novella felépítésével is szerintem voltak problémák. Bár a fokozatosság és az, hogy halmozod a negatív történéseket nem volt alapjaiban rossz ötlet, de ilyen tempóban, mint amiben itt kapjuk, egyrészt sok is, másrészt pedig nem sajnálatot vált ki az olvasóból, hanem inkább hitetlenkedést.

Ha logikailag közelítem meg a novellát, akkor pedig azzal nem voltam teljesen tisztában, hogy sokszor azt írtad, hogy a lány szerint Jack pontosan tudta, mi történik vele, akkor miért nem tett hónapokig/évekig semmit ez ellen? De volt, hogy megvétóztad ezeket a kijelentéseket és egyszerűen azt mondtad, hogy Jack nem tudott semmiről. Kössük azt az ebet a karóhoz végig, ha már egyszer megtettük egyszer. ☺

Hatalmas nyelvtani hibákat nem találtam. Ami leginkább feltűnt, hogy minden „és” elé vesszőt teszel, holott ez nem szükséges. Valamint, ami még visszatérő volt, hogy minden rossz dolognál az „akkoriban”-t használtad: „A kisöcsém akkoriban fulladt bele a fürdőkádba.” „Anyá akkoriban került elmeógyógyintézetbe.” „Akkoriban rúgták ki apámat a

munkahelyéről.” Így már szinte sejtettem, hogy ha az akkoriban szó felbukkan, ott valami rossz fog következni ☺

És a Jack-re használt parazita jelző („Ott volt a bőröm alatt, mint valami láthatatlan parazita, akitől nem akartam megszabadulni.”) sem volt éppen szerencsés választást, mert a parazitától általában undorodik az ember, és a minimum, hogy minél előbb meg akar tőle szabadulni, tehát itt nagyon nyersen és unszimpatikusan hatott.

A dalszövegválasztás szerintem nem volt rossz, de egy szenvedélyesebb, érzem teljesebb románcba és szituációba jobban el tudtam volna képzelni, mint ide.

Nem is tudom ezek után összegezzek-e, mert nagyjából mindent leírtam és kielemezgettem, ami úgy gondolom hátránya volt ennek a novellának. Az alapelgondolás talán egy hosszabb és jóval több érzellemmel bíró közlésmódban jobban ki tudott volna bontakozni és akkor elérted volna vele, amit szerettél volna, de ebben a formájában ez sajnos nem így történt. ☺

És egy kis korrektúra a végére:

„Neked írtam, Ella. Minden verset(.) – mondta Jack.” – nem kell pont ☺

„Én csak a két karomban tartani akarlak.” – Húha, ez egy kicsit „nem beszélni magyar” lett. Én csak a két karomban akarlak tartani VAGY Én csak tartani akarlak a két karomban.

-----VÁLASZ-----

Kedves Andzse!

Mikor elolvastam a kritikád – amit amúgy köszönök szépen – tudtam, hogy válaszolni akarok rá. Nem azért, mert nem fogadom el, vagy nem értek egyet vele, ellenkezőleg: semmi sértődöttség nincs bennem és tényleg igyekszem a lehető legnagyobb tisztelettel válaszolni, anélkül, hogy esetleg véletlenül megbántanálak. Egyszerűen csak szeretnék megmagyarázni néhány dolgot, hogy miért írtam egyes dolgokat úgy, ahogy.

Szóval...

Amire én a dolgokat próbáltam levezetni az az volt, hogy ez a lány, Ella egy olyasvalaki, akinek nagyon fiatal korában nagyon hirtelen zuhant össze az egész élete. És akkor ott volt ez a fiú, akit egész életében ismert, és ő jelentette szinte az egyetlen biztos pontot az életében. De még ő sem tudta megmenteni attól, ami vele történt, a rengeteg tragédiától, amik valamelyest valóban szenttelenné tették, olyasvalakivé, aki nem ismeri fel a dolgok valódi súlyát és jelentőségét. Gondolom ezt azért sem sikerült átadnom teljes mértékben, mert nem vagyok profi író, ráadásul egyes szám első személyben írtam, ami pluszba nehezítette a történetmesélést.

Ahogy te is írtad, ez a lány nagyon-nagyon furcsa, és ebben teljesen egyet értek veled. Pontosan ezt is akartam éreztetni, hiszen (szerencsére) nem sokunknak van ilyen sanyarú sorsa, ami ilyenénette őt. Még visszanezve, felnőtt fejjel sem lehetünk biztosak benne, hogy felfogta, mi is történt vele, csak reménykedhetünk, hogy mindez után sikerült egy normális életet teremtenie magának.

Minden ember máshogy reagál minden történésre, és ő egy különös világban él, ahol számára az természetes, ami vele történik. Szerintem az, hogy 15 évesen „hagyja”, hogy az történjen vele, ami történt, teljesen érthető, tekintve az előző gondolatmenetemet. De ismétlem, megértem, hogy ez a közlésmódból nem derült ki, ezért is írom ezt a kis szöveget, hogy másoknak is megkönnyítsem kicsit az értelmezést.

Valami ilyesmi miatt is reagál úgy a szerelmi vallomásra, ahogy. Azelőtt soha senki nem szerette őt úgy, ahogy Jack tette, ezért nem láthatunk tőle egy normális embertől megszokott reakciót. Ráadásul nem is viszonzta Jack érzéseit, ami egy kicsit még tovább bonyolította a

dolgot számára. A fiú meg mégis csak egy tinédzser, aki túllontúl romantikus, ő meg ezért reagál úgy, ahogy (meg mert valahova be kellett szorítanom a dalrészletet ☺). Próbáltam érzékelteni, hogy azért nem marad lezáratlan a dolog, mert a maga furcsa módján mindkettejüknek sikerül valamiféle véget kerekíteni a kapcsolatuknak.

„(...) azzal nem voltam teljesen tisztában, hogy sokszor azt írtad, hogy a lány szerint Jack pontosan tudta, mi történik velem, akkor miért nem tett hónapokig/évekig semmit ez ellen?”

Erre a kérdésre azt tudnám válaszolni, hogy mégis csak mindketten gyerekek voltak, akik köztudomásúlag mindent tudnak, de azért a felnőttekkel szemben mégsem elég a szavuk. Jack is csak egy gyerek volt, aki ráadásul lopott, ivott és 'rossz hatással' volt Ellára, és ha valóban tudta is, hogy mi zajlik a lánnyal, ahogy Ella hitte, akkor sem tudott volna semmit tenni ellene. Ellának meg csak könnyebb volt az hinni, hogy nincs egyedül ezzel a titkával, azt hiszem.

Az „és”-es problémáról tudok, még most is fejfájást okoz néha ☺. Az „akkoriban”-t viszont félig-meddig tudatosan használtam így – mintha Ella ezekhez a szörnyűségekhez igazítaná az életét, mi történt ez után, ez előtt, stb. Ezek lehet, hogy nagyon belebeszélős dolgok, és csak nekem fontosak, nekem viszont azok, azért gondoltam, hogy leírom most őket.

„Ott volt a bőröm alatt, mint valami láthatatlan parazita, akitől nem akartam megszabadulni.”

Ezt a jelzőt is direkt használtam, hiszen Ella éppen arról beszél, hogy mennyire kettős érzései voltak a fiúval kapcsolatban: félig akarta is, hogy a közelében legyen, másrészt viszont élőszködött rajta és meg akart szabadulni tőle.

A korrektúra részről tanultam, a jövőben próbálom majd megtartani.

Még egyszer szeretném leírni, hogy semmi rossz érzés nem volt bennem irányodba, mikor ezt írtam, csak szerettem volna én is leírni az álláspontomat. Ettől függetlenül persze elfogadok mindent, amit te írtál és igyekszem betartani a tanácsaidat. Remélem sikerült pár dolgot megmagyaráznom azzal, hogy megosztottam a saját nézőpontomat.

Köszönöm szépen,

Alba